

IVAN PAVAO II

Litanije Srca Isusova

Ivan Pavao II, *LITANIJE SRCA ISUSOVA*¹

SADRŽAJ

1. UVODNA MEDITACIJA.....	3
2. SRCE ISUSA, SINA OCA VJEČNOGA.....	3
3. SRCE ISUSOVO, U KRILU DJEVICE MAJKE OD DUHA SVETOGA SAZDANO.....	4
4. SRCE ISUSOVO, S RIJEČJU BOŽJOM BITNO SJEDINJENO.....	4
5. SRCE ISUSOVO, VELIČANSTVA BESKRAJNOGA, KUĆO BOŽJA I VRATA NEBESKA.....	5
6. SRCE ISUSOVO, HRAME BOŽJI SVETI, ŠATORE VIŠNJEGA.....	5
7. SRCE ISUSOVO, ŽARKO OGNJIŠTE LJUBAVI.....	6
8. SRCE ISUSOVO, PRAVDE I LJUBAVI POSUDO.....	6
9. SRCE ISUSOVO, DOBROTE I LJUBAVI PUNO.....	7
10. SRCE ISUSOVO, KREPOSTI SVIJU BEZDANE.....	7
11. SRCE ISUSOVO, SVAKE HVALE DOSTOJNO.....	8
12. SRCE ISUSOVO, KRALJU I SREDIŠTE SVIJU SRDACA.....	8
13. SRCE ISUSOVO, U KOJEM JE SVE BLAGO MUDROSTI I ZNANJA.....	9
14. SRCE ISUSOVO, U KOJEM PREBIVA SVA PUNINA BOŽANSTVA.....	9
15. SRCE ISUSOVO, KOJE JE OCU VRLO OMILJELO.....	10
16. SRCE ISUSOVO OD KOJEGA PUNINE SVI MI PRIMISMO.....	10
17. SRCE ISUSOVO, ŽELJO BREGOVA VJEČNIH.....	11
18. SRCE ISUSOVO, STRPLJIVO I MNOGOGA MILOSRĐA.....	11
19. SRCE ISUSOVO, BOGATO ZA SVE KOJI TEBE ZAZIVAJU.....	12
20. SRCE ISUSOVO, IZVORE ŽIVOTA I SVETOSTI.....	12
21. SRCE ISUSOVO, POMIRIŠTE GRIJEHA NAŠIH.....	13
22. SRCE ISUSOVO, NASIĆENO POGRDAMA.....	13
23. SRCE ISUSOVO, SATRVENO ZBOG OPAČINA NAŠIH.....	14
24. SRCE ISUSOVO, DO SMRTI POSLUŠNO.....	14
25. SRCE ISUSOVO, KOPLJEM PROBODENO.....	15
26. SRCE ISUSOVO, IZVORE SVE UTJEHE.....	16
27. SRCE ISUSOVO, ŽIVOTE I USKRSNUĆE NAŠE.....	16
28. SRCE ISUSOVO, MIRE I POMIRENJE NAŠE.....	17
29. SRCE ISUSOVO, ŽRTVO ZA GRIJEHE.....	17
30. SRCE ISUSOVO, SPASENJE ONIH KOJI SE U TE UFAJU.....	18
31. SRCE ISUSOVO, UFANJE ONIMA KOJI U TEBI UMIRU.....	19
32. SRCE ISUSOVO, MILINO SVIJU SVETIH.....	19
33. LITANIJE PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.....	21

¹ Preuzeto sa linka: <http://www.skac.hr/downloads/Ivan%20Pavao%20II%20-%20Litanije%20Srca%20Isusova.htm#6>

1. UVODNA MEDITACIJA

"Prigibam koljena pred Ocem, ... neka vam dadne po bogatstvu Slave svoje ojačati se po Duhu njegovu u snazi za unutarnjega čovjeka" (Ef 3,14-16). Tako moli Kristov apostol riječima poslanice Efežanima.

Crkva slavi svetkovinu Srca Isusova i otajstvu toga božanskog Srca posvećuje također cijeli mjesec lipanj.

A tko će moći biti bliži Sinovljevu Srcu nego Majka? Stoga zajedno s njom "prigibamo koljena pred Ocem". I zajedno s njom molimo da pobožnost Srcu Otkupitelja svijeta, po Duhu Svetom, u svima nama ojača unutarnjega čovjeka.

Značenje toga "snažnog pojačanja unutarnjega čovjeka" - koji je djelo Duha Svetoga što djeluje u našim srcima - objašnjava nam nastavak poslanice Efežanima u kojoj čitamo: "Po vjeri Krist prebiva u srcima vašim te u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni možete shvatiti... ljubav Kristovu koja nadilazi svaku spoznaju da se ispunite do sve punine Božje" (Ef 3, 17-19).

To može napraviti samo Duh Sveti u našem ljudskom duhu. Samo Duh Sveti može pred nama otvoriti tu puninu "unutarnjega čovjeka", koji ne smije biti zaokupljen samo onim što prolazi "nego se mora ukorijeniti i utemeljiti" u onoj "ljubavi" koja ne prolazi. Ta se ljubav objavljuje u ljudskom Srcu njegova Sina.

2. SRCE ISUSA, SINA OCA VJEČNOGA

U Kristovu Srcu Crkva nalazi prilaz k Bogu koji je Presveto Trojstvo, Otac, Sin i Duh Sveti. Taj jedini Bog – ujedno Jedan i Trojstven – neizrecivo je otajstvo vjere. On uistinu "prebiva u svjetlu nedostupnu" (1 Tim 6,16).

U isto je vrijeme beskrajni Bog dopustio da ga zagrlji Srce onog Čovjeka kojem je ime Isus iz Nazareta: Isus Krist. A po Srcu Sina Bog se približava i našim srcima i dolazi k njima.

Tako je svatko od nas kršten "u ime Oca i Sina i Duha Svetoga". Svatko je od nas već od početka uronjen u Boga jednog i trojstvenog: u Boga živoga, u Boga koji daje život. Tog Boga ispovijedamo kao Duha Svetoga koji, izlazeći od Oca i Sina, "daje život".

Srce je Isusovo "oblikovano od Duha Svetoga u krilu Djevice Majke". Bog koji "daje život", koji se "povjerava čovjeku", započeo je djelo svoje rasporedbe spasenja, tako da je postao čovjekom. Upravo u djevičanskom začecu i rođenju od Marije započinje njegovo ljudsko srce, "oblikovano od Duha Svetoga u krilu Djevice Majke".

To Srce želimo štovati tijekom mjeseca lipnja. Od toga Srca, još danas, želimo učiniti posebno povjerljivu osobu za svoja oskudna, siromašna ljudska srca, za srca na različite načine izmorena, na različite načine izmučena. A ipak srca koja se uzdaju u moć samoga Boga! I u spasonosnu moć Presvetoga Trojstva.

3. SRCE ISUSOVO, U KRILU DJEVICE MAJKE OD DUHA SVETOGA SAZDANO

Jedan od najdubljih zaziva u litanijama Srca Isusova glasi: Srce Isusovo, u krilu Djevice Majke od Duha Svetoga sazdano, smiluj nam se. Tu nalazimo odjek jednoga središnjega članka vjere, u kojem ispovijedamo svoju vjeru u "Isusa Krista, jedinorođenoga Sina Božjega", koji je "sišao s nebesa i utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice i postao čovjekom". Sveto je Kristovo čovještvo, dakle, djelo Božjega Duha i Djevice iz Nazareta.

Djelo je Duha. To izričito tvrdi evanđelist Matej, navodeći anđelove riječi, upućene Josipu: "Što je u njoj (Mariji) začeto, doista je od Duha Svetoga" (Mt 1, 20); a to tvrdi i evanđelist Luka prenoseći Gabrijelove riječi Mariji: "Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti" (Lk 1, 35).

Duh je uobličio sveto Kristovo čovještvo: njegovo tijelo i njegovu dušu sa svim njegovim razumom, voljom, sposobnošću da ljubi. Jednom riječju, oblikovao je njegovo Srce. Cijeli je Kristov život stavljen u znak Duha. Od Duha mu dolazi mudrost koja izaziva čuđenje u učitelja Zakona i u njegovim sugrađanima; ljubav koja prihvaća i oprašta grešnicima; milosrđe koje se prigiba nad ljudsku bijedu; nježnost koja blagoslivlja i grli djecu; razumijevanje koje ublažuje boli ojađenima. Duh upravlja Isusove korake, podupire ga u kušnjama, osobito ga vodi na njegovu putu prema Jeruzalemu, gdje će prinijeti žrtvu Novoga saveza, zahvaljujući čemu će buknuti oganj što ga je on donio na zemlju (usp. Lk 12, 49).

S druge strane, Kristovo je čovještvo i Djevičino djelo. Duh je oblikovao Kristovo Srce u krilu Marijinu, koja je s njime djelatno sudjelovala kao majka i kao odgojiteljica:

- kao majka ona je svjesno i slobodno pristala na naum spasenja Boga Oca, slijedeći sa strepnjom otajstvo života koji se začeo i razvijao u njoj, klanjajući mu se u tišini;
- kao odgojiteljica koja je dala obličje Srcu svoga Sina, uvodeći ga zajedno sa svetim Josipom u predaje izabranoga naroda, nadahnjujući mu ljubav prema Gospodnjem zakonu, pripočujući mu duhovnost "Božjih siromaha". Ona mu je pomogla da razvije svoj um i sigurno je utjecala na oblikovanje njegova temperamenta. Premda je znala da je njezino dijete nadilazi, transcendira, jer ono je "Sin Svevišnjega" (usp. Lk 1, 32), ona nije zbog toga bila manje zauzeta oko njegova ljudskog odgoja (usp. Lk 2, 51).

Možemo prema tome uistinu ustvrditi: U Kristovu Srcu sjaji se čudesno djelo Duha Svetoga, u njemu su odbijesci Majčina Srca. Neka srce svakoga kršćanina bude kao i Srce Kristovo: poučljivo za djelovanje Duha, poučljivo za Majčin glas.

4. SRCE ISUSOVO, S RIJEČJU BOŽJOM BITNO SJEDINJENO

Izraz "Srce Isusovo" odmah u pamet doziva Kristovo čovještvo i ISTIČE bogatstvo osjećaja, sućut sa slabima; osobitu naklonost prema siromašnima; milosrđe prema grešnicima; nježnost prema djeci; odvažnost u otkrivanju dvoličnosti, oholosti, nasilja; blagost prema protivnicima; gorljivost za Očevu slavu i veselje nad njegovim otajstvenim i brižljivim milosnim naumima.

U vezi s događajima muke, izraz "Srce Isusovo" podsjeća dalje na Kristovu žalost zbog Judine izdaje, na tugu zbog osamljenosti, na tjeskobu pred smrću, na sinovsko i poslušno prepuštanje u Očeve ruke. No

osobito govori o ljubavi koja nezaustavljivo izbija iz njegove nutrine: ljubav bez granica prema Ocu i ljubav bez granica prema čovjeku.

No to Srce, ljudski tako bogato, "sjedinjeno je" - na to nas podsjeća gornji zaziv – "s Osobom Božje Riječi". Isus je utjelovljena Božja Riječ: u njemu je jedna osoba - vječna osoba Riječi -, koja opstoji u dvjema naravima, u božanskoj i ljudskoj. Isus je jedan, u nerazdjeljivoj zbilji svojega bića, a u isto je vrijeme savršen u svojem božanstvu i savršen u svom čovječstvu; jednak je Ocu s obzirom na božansku narav; jednak je nama s obzirom na ljudsku narav; pravi Sin Božji i pravi Sin čovječji. Srce je Isusovo, stoga, od trenutka utjelovljenja bilo i uvijek će ostati sjedinjeno s Osobom Božje Riječi.

Zbog sjedinjenja Srca Isusova s Osobom Božje Riječi možemo reći: u Isusu Bog ljubi ljudski, trpi ljudski, raduje se ljudski. I obratno: ljudska ljubav, ljudsko trpljenje ljudska slava u Isusu poprimaju božansku jakost i moć.

Djevica je dan za danom živjela u vjeri uz svojega Sina Isusa: znala je da je tijelo njezinoga Sina niknulo iz njezina djevičanskog tijela; no neposredno je shvaćala da on, budući "da je Sin Svevišnjega" (Lk 1, 32), nju neizmjereno nadilazi: Srce je njezinoga Sina bilo upravo "sjedinjeno s Osobom Riječi". Zato ga je ona ljubila kao svoga Sina i istodobno mu se klanjala kao svom Gospodinu i Bogu. Neka ona i nama priušti da iznad svega ljubimo i klanjamo se Kristu, Bogu i Čovjeku, "svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim" (usp. Mt 22, 37). Slijedeći na taj način njezin primjer, postat ćemo predmet osobite božanske i ljudske ljubavi Srca njezina Sina.

5. SRCE ISUSOVO, VELIČANSTVA BESKRAJNOGA, KUĆO BOŽJA I VRATA NEBESKA

Po Bezgrješnom Srcu Marijinu obraćamo se na božansko Srce njezina Sina, na Srce Isusovo, kojem je veličanstvo neizmjereno. Uzvišena Božja veličina skrivena je u ljudskom Srcu Marijina Sina. To je Srce je naš savez. To Srce najveća je Božja blizina ljudskim srcima i ljudskoj povijesti. To je Srce čudesna Božja susretljivost: ljudsko Srce koje kuca božanskim životom; božanski život koji kuca u ljudskom srcu.

U presvetoj Euharistiji "osjećajem vjere" otkrivamo isto Srce: Srce neizmjerne veličine, koje nastavlja kucati Kristovom ljudskom ljubavlju, Boga-Čovjeka.

Kako li je duboko osjećao tu ljubav sveti Pio X! Koliko li je želio da se svi kršćani, već od dječjih godina, približe Euharistiji, u pričesti: da se sjedine s tim Srcem koje je istodobno i za svakog čovjeka "kuća Božja i vrata nebeska".

"Kuća": evo, po euharistijskoj pričesti Srce Isusovo otvara i širi svoje boravište svakom ljudskom srcu.

"Vrata": evo, u svakom od tih ljudskih srdaca on otvara pogled na vječno sjedinjenje s Presvetim Trojstvom.

6. SRCE ISUSOVO, HRAME BOŽJI SVETI, ŠATORE VIŠNJEGA

S Marijom se obraćamo božanskom Srcu njezinoga Sina: Srce Isusovo, sveti Božji hram; Srce Isusovo,

šator višnjega. Srce jednog Čovjeka, slično tolikim drugim ljudskim srcima i, istodobno, Srce Boga-Sina.

Ako je istina da svaki čovjek na neki način "prebiva" u svojem srcu, onda u Srcu Čovjeka iz Nazareta, Isusu, prebiva Bog. Ono je "Božji hram", jer je Srce tog čovjeka.

Bog-Sin sjedinjen je s Ocem kao vječna Riječ, "Bog od Boga, Svjetlo od Svjetla, rođen, ne stvoren". Sin je sjedinjen s Ocem u Duhu Svetom, koji je "dah" Oca i Sina, i koji je, u Trojstvu, Osoba-Ljubav. Srce Čovjeka Isusa Krista jest, dakle, u trojstvenome smislu, "Božji hram": ono je unutrašnji hram Sina koji je sjedinjen s Ocem u Duhu po jedinstvu Božanstva. Kako li je nedokučivo otajstvo toga Srca, koje je "hram Božji" i "šator Višnjega"!

Istodobno, ono je "šator Božji s ljudima" (Otk 21, 3), jer Srce Isusovo, u svojem unutrašnjem hramu, prihvaća sve ljude. Tu borave svi koji su obuhvaćeni Božjom ljubavlju. Svima se mogu – u Srcu Isusovu – uputiti riječi prorokove: "Ljubavlju vječnom ljubim te. Zato ti sačuvah milost" (Jer 31, 3).

Neka se ta sila vječne ljubavi, koja je u božanskom Srcu Isusovu, na poseban način priopći mladima koji imaju primiti krizmu! U njima mora na posebni način boraviti Duh Sveti. Neka stoga i njihova srca postanu – po sličnosti Kristu "Božji hram" i "šator Višnjega".

Često sam čuo kako mladi pjevaju: "Znate li da ste hram?". Da, mi smo Božji hram i Božji Duh prebiva u nama, prema riječima svetog Pavla (usp. 1 Kor 3, 16).

Po Bezgrješnom Srcu Marijinu ostanimo u savezu sa Srcem Isusovim koje je "hram Božji", najsajjniji i najsavršeniji "šator Višnjega".

7. SRCE ISUSOVO, ŽARKO OGNJIŠTE LJUBAVI

Peć gori plamenom. Goreći ona spaljuje svaku građu, bilo drvo bilo što drugo što se lako pali. Srce Isusovo, ljudsko Srce Isusovo, gori ljubavlju prema vječnoj ljubavi koja ga ispunjava, to jest ljubavlju prema vječnom Ocu i ljubavlju prema ljudima: prema posvojenim kćerima i sinovima.

Peć, goreći, pomalo se gasi. Srce Isusovo, naprotiv, neugasiva je peć, neugasivo ognjište. Po tom je slično onom "gorućem grmu" iz knjige Izlaska, u kojem se Bog objavio Mojsiju. Grm koji je gorio u rasplamtjeloj vatri, no... nije "izgario" (Izl 3, 2). Ljubav naime koja gori u Srcu Isusovu iznad svega je Duh Sveti, u kojem se Bog-Sin vječno sjedinjuje s Ocem. Srce Isusovo, ljudsko Srce Boga-Čovjeka, zahvaćeno je "živom vatrom" trojstvene ljubavi, koja se nikada ne gasi.

Srce Isusovo, žarko ognjište ljubavi. Oganj, dok gori, osvjetljuje noćni mrak i grije tijela premrzlih putnika. Danas želimo moliti Majku vječne Riječi da u životnom okviru svakoga i svake od nas nikada ne prestane gorjeti Isusovo Srce. Neka nam zato on objavi ljubav koja se nikada ne gasi niti troši, ljubav koja je vječna. Neka rasvijetli tame zemaljske noći i ogrije srca.

8. SRCE ISUSOVO, PRAVDE I LJUBAVI POSUDO

Isusovo je srce, kao i svako ljudsko srce, središte, svetište u kojem posebnim ritmom kuca duhovni život.

Srce, nenadomjestivi odjek svega što ljudski duh doživljava. Svako je ljudsko srce pozvano da kuca ritmom pravde i ljubavi. Po tome se mjeri pravo čovjekovo dostojanstvo.

Srce Isusovo kuca ritmom pravde i ljubavi prema samoj božanskoj mjeri! Upravo to je Srce Boga-Čovjeka. U njemu se do kraja mora izvršiti sva Božja pravednost prema čovjeku, a također, u određenom smislu, čovjekova pravda prema Bogu. U ljudskom Srcu Sina Božjega čovječanstvu se pruža pravednost samoga Boga. Ta je pravednost u isto vrijeme sam dar ljubavi. Po Isusovu Srcu ljubav ulazi u povijest čovječanstva kao sama Ljubav: "Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca" (Iv 3, 16).

S Bezgrješnom Djevicom želimo uprijeti svoje oči u svjetlo toga divnog otajstva: pravednost koja se objavljuje kao Ljubav! Ljubav koja do vrha ispunjava svaku mjeru pravednosti! I nadmašuje ju!

9. SRCE ISUSOVO, DOBROTE I LJUBAVI PUNO

Srce je Isusovo "žarko ognjište ljubavi", jer ljubav ima nešto od naravi vatre koja gori i pali da bi osvijetlila i ugrijala. Istodobno, u kalvarijskoj žrtvi Srce Otkupiteljevo nije bilo uništeno ognjem trpljenja. Premda je ljudski umrlo, kako je utvrdio rimski stotnik kopljem probovši Kristov bok, u Božjoj rasporedbi spasenja to je Srce ostalo živo, kako je to pokazalo Uskrsnuće.

I evo, upravo živo Srce uskrsloga i proslavljenoga Otkupitelja "puno je dobrote i ljubavi": beskrajno i preobilno puno. Preobilje ljudskog srca u Kristu doseže božansku mjeru. Takvo je to Srce bilo već u danima zemaljskog života. O tome svjedoči ono što je ispriopovijedano u Evanđelju. Punina se ljubavi očituje dobrotom: dobrotom je zračilo i širilo se na sve, prije svega na one koji trpe i na siromašne. Na sve, prema njihovoj potrebi i pravim očekivanjima. Takvo je ljudsko Srce Božjega Sina i nakon iskustva križa i žrtve. Dapače, i više: prepuno ljubavi i dobrote.

10. SRCE ISUSOVO, KREPOSTI SVIJU BEZDANE

Pod majčinim Srcem začet je Čovjek. Sin je Božji začet kao Čovjek. U svjetlu otajstva utjelovljenja gledamo na cijeli život Isusa koji se rodio od Marije. Pokušavamo u određenom smislu opisati taj život polazeći od nutrine: preko srca.

Srce odlučuje o čovjekovoj dubini. I, u svakom slučaju, ono naznačuje mjeru te dubine, i u unutrašnjem iskustvu svakoga od nas, kao i u međuljudskoj komunikaciji. Dubina Isusa Krista, označena mjerom njegova Srca, neusporediva je. Nadmašuje dubine bilo kojega čovjeka, jer nije samo ljudska, nego istodobno božanska.

Zaziv u litanijama vrlo lijepo govori o "bezdanu" Isusovih kreposti. Taj ponor, ta dubina, znače posebni stupanj savršenosti svake kreposti i njezinu posebnu snagu. Ta dubina i snaga svake kreposti proizlaze iz ljubavi. Koliko su više sve kreposti ukorijenjene u ljubavi, to je veća njihova dubina. Valja primijetiti, da osim ljubavi i poniznost odlučuje o dubini kreposti. Isus je rekao: "Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca" (Mt 11, 29).

11. SRCE ISUSOVO, SVAKE HVALE DOSTOJNO

Sjedinimo se s Bogorodicom da se poklonimo tom Ljudskom Srcu koje je, preko otajstva hipostatskoga sjedinjenja (sjedinjenje naravi), istodobno i Božje Srce.

Poklonimo se Bogu poklonom kakav dugujemo Srcu Isusa Krista sve od prvog časa njegova začeća u krilu Djevice. Zajedno s Marijom jednako mu se poklonimo u trenutku rođenja: kad je ušao u svijet u krajnjem siromaštvu u Betlehemu. Isto tako mu se s Marijom poklonimo u sve dane njegova skrovita života u Nazaretu, u sve dane i godine u kojima vrši svoje mesijansko služenje u Izraelu.

I kada dođe vrijeme muke, lišenja, poniženja i pogrda na križu, još se žarče sjedinimo s Majčnim Srcem kličući: "Srce Isusovo dostojno svake hvale"! Da, najdostojnije je svake hvale zbog tih pogrda i poniženja! Tada zapravo Otkupiteljevo Srce doseže vrhunac Božje ljubavi.

I upravo je ljubav vrijedna svake pohvale! I ja se ne želim "ičim ponositi osim križem Gospodina našega Isusa Krista" (Gal 6, 14), pisao je sveti Pavao, dok sveti Ivan poučava: "Bog je ljubav" (1 Iv 4, 8).

Isus Krist je u slavi Boga Oca. Tom je slavom Bog okružio, u Duhu Svetom, Srce svojega proslavljenog Sina.

12. SRCE ISUSOVO, KRALJU I SREDIŠTE SVIJU SRDACA

Isus Krist je kralj srdaca: znamo da ga je za njegova mesijanskog djelovanja u Palestini narod, vidjevši znakove koje je činio, htio proglasiti kraljem. Vidio je u Kristu pravog Davidova baštinika, koji je za svojega kraljevanja doveo Izraela do vrhunca slave.

Znamo i to da je pred Pilatovim sudištem Isus iz Nazareta na pitanje: "Ti li si židovski kralj...?", odgovorio: "Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta... Ja sam se zato i rodio i došao na svijet: da svjedočim za istinu. Tko je god od istine, sluša moj glas" (Iv 18, 33. 36-37).

Na taj je način Krist kralj srdaca. Nikada nije htio biti vremeniti vladar pa ni na Davidovu prijestolju. Želio je samo ono kraljevstvo koje nije od ovoga svijeta i koje se istodobno u ovom svijetu ukorjenjuje po istini u ljudskim srcima: u unutrašnjem čovjeku. Radi toga je kraljevstva navijestio Evandjelje i činio velike znakove. Radi toga je kraljevstva, kraljevstva posvojenih sinova i kćeri Božjih, dao život na križu.

I to je kraljevstvo potvrdio svojim uskrsnućem, dajući Duha Svetoga apostolima i ljudima u Crkvi. Na taj je način Isus Krist središte svih srdaca. Okupljeni u njemu kroz istinu približavamo se zajednici kraljevstva u kojem će Bog "otrti svaku suzu" (Otk 7, 17), jer će Bog "biti sve u svemu" (1 Kor 15, 28).

13. SRCE ISUSOVO, U KOJEM JE SVE BLAGO MUDROSTI I ZNANJA

Ovaj zaziv litanija Presvetoga Srca, uzet iz poslanice Kološanima (2, 3), daje nam da razumijemo potrebu da pođemo Srcu Kristovu kako bismo ušli u puninu Božju.

Znanje o kojem govorimo nije znanje koje napuhuje (1 Kor 2, 2), zasnovano na ljudskoj moći. To je božanska mudrost, otajstvo kroz vjekove skriveno u misli Boga, stvoritelja svemira (Ef 3, 9). To je novo znanje, skriveno mudrima i pametnima ovoga svijeta, no objavljeno malenima (Mt 11, 25), koji su bogati poniznošću, jednostavnošću, čistoćom srca. To znanje i ta mudrost sastoje se u poznavanju nevidljivoga Božjeg otajstva, koje ljude poziva da budu dionici božanske naravi i prihvaća ih u zajedništvo sa sobom.

Mi poznajemo te stvari jer se Bog sam udostojao da nam ih objavi preko Sina, koji je mudrost Božja (1 Kor 1, 24). Sve stvari, na nebu i na zemlji, stvorene su po njemu i s obzirom na njega (Kol 1, 16). Mudrost Kristova veća je od Salomonove (Lk 11, 21). Njegovo je bogatstvo neistraživo (Ef 3, 8). Njegova ljubav nadilazi svaku spoznaju. No s vjerom bivamo u stanju, zajedno sa svima svetima, shvatiti joj širinu, dužinu, visinu, dubinu (Ef 3, 18). Upoznajući Isusa upoznajemo i Boga. Tko vidi njega, vidi Oca (Iv 14, 9). S njime je ljubav Božja razlivena u srcima našim (Rim 5, 5).

Ljudsko je znanje kao voda iz naših izvora: tko od nje pije, ponovno će ožednjeti. Isusova mudrost i znanje, naprotiv, otvara oči duha, pokreće srce u dubini bića i rađa čovjeka za transcendentnu ljubav; oslobađa od mraka zabluda, od mrlja grijeha, od opasnosti smrti i dovodi do punine zajedništva u onim božanskim dobrima koja nadilaze shvaćanje ljudskog uma (DV 6).

S Isusovom mudrošću i znanjem mi smo ukorijenjeni i utemeljeni u ljubavi (Ef 3, 17). Stvara se novi, unutrašnji čovjek, koji Boga stavlja u središte svojega života, a sama sebe u službu braće. Marija, Majka Isusova i Majka naša, jedinstveni je primjer novoga stvorenja, postigla je savršenost, obogaćena je puninom milosti i spremna je izvršiti Božju volju: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi". Stoga je i nazivamo "Prijestoljem mudrosti".

14. SRCE ISUSOVO, U KOJEM PREBIVA SVA PUNINA BOŽANSTVA

Na svetkovinu Uzvišenja svetoga Križa Crkva se otvara tom Srcu u kojem "prebiva sva punina božanstva". Otajstvo Krista, Čovjeka-Boga, na posebni je način rječito kad gledamo križ: evo Čovjeka! Evo raspetoga! Evo Čovjeka koji je potpuno lišen svega! Evo čovjeka koji je "satrven zbog naših grijeha". Evo Čovjeka koji je "nasićen pogrdama"! Istodobno: evo Čovjeka-Boga! U njemu prebiva sva punina božanstva. On je iste biti s Ocem! Bog od Boga, Svjetlo od svjetla, rođen, ne stvoren, Vječna Riječ, jedan u božanstvu s Ocem i s Duhom Svetim.

Kad je stotnik na Golgoti Raspetoga kopljem probo, iz njegova je prsnog koša istekla krv i voda. Znak je to smrti. Znak ljudske smrti besmrtnoga Boga.

Na podnožju križa nalazi se žalosna Majka. Kad je stotnik kopljem probo Kristova prsa, na Majci se ispunilo Šimunovo proroštvo: "I tebi će samoj mač probosti dušu" (Lk 2, 25). Prorokove su riječi nagovještaj konačnog saveza Srdaca: Sina i Majke.

15. SRCE ISUSOVO, KOJE JE OCU VRLO OMILJELO

Tako moleći, razmatramo o vječnom zadovoljstvu što ga Otac ima u Sinu: Bog u Bogu, Svjetlo u Svjetlu. Takvo zadovoljstvo znači i Ljubav: ta Ljubav kojoj sve što postoji duguje život: bez njega, bez Ljubavi, i bez Riječi-Sina, "ne postade ništa, sve postade po njemu" (Iv 1, 3).

To zadovoljstvo i uživanje Oca našlo je svoje očitovanje u djelu stvaranja, posebno u stvaranju čovjeka, kad je Bog "vidio sve što je učinio, bijaše dobro" (Post 1, 31). Nije li stoga Srce Isusovo ona "točka" u kojoj i čovjek može naći puno povjerenje u sve što je stvoreno? Vidi vrijednosti, vidi red i ljepotu svijeta. Vidi smisao života.

Srce Isusovo koje je Ocu omiljelo. Pođimo na obalu Jordana. Pođimo na brdo Tabor. U oba događaja koja opisuju evanđelisti čuje se glas nevidljivoga Boga, a glas je Očev: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina. Slušajte ga" (Mt 17, 5). Vječno Očevo zadovoljstvo prati Sina, kad je postao čovjekom, kad je prihvatio da izvrši mesijansko poslanje u svijetu, kad je govorio da mu je hrana u tom da vrši Očevu volju.

Na kraju je Krist izvršio tu volju tako da je postao poslušan do smrti na križu. Tada je to vječno zadovoljstvo Oca u Sinu, koje pripada samom otajstvu Boga-trojstvenog, postalo dio čovjekove povijesti. Sam Sin je, naime, postao čovjekom, i kao takav je imao ljudsko srce kojim je ljubio i odgovorio na ljubav. Prije svega na ljubav Očevu. I stoga se zadovoljstvo Očevo usredotočilo na to srce, na Srce Isusovo. To je spasonosno zadovoljstvo. Njime, naime, Otac obuhvaća - u Sinovu Srcu – sve one za koje je Sin postao Čovjek. Sve one za koje ima Srce. Sve one za koje umro i uskrsnuo.

U Srcu Isusovu čovjek i svijet ponovno pronalaze Očevo zadovoljstvo.

16. SRCE ISUSOVO OD KOJEGA PUNINE SVI MI PRIMISMO

Sjedinjujemo se s Marijinim Srcem, koje od trenutka začeća najbolje poznaje ljudsko srce svojega božanskoga Sina: "Od punine njegove svi mi primismo, i to milost na milost", piše evanđelist Ivan (Iv 1, 16).

Što određuje puninu srca? Čega je puno Srce Isusovo? Puno je ljubavi. Ljubav odlučuje tu puninu Srca Sina Božjega. To je Srce puno ljubavi Očeve: puno ujedno na božanski i ljudski način. Srce Isusovo je naime uistinu ljudsko srce Boga-Sina. Puno je, dakle, sinovske ljubavi: sve što je on na zemlji učinio i rekao svjedoči upravo o takvoj sinovskoj ljubavi.

U isto je vrijeme sinovska ljubav Srca Isusova objavila – i trajno svijetu objavljuje – Očevu ljubav. Otac je "uistinu tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca" (Iv 3, 16) za spasenje svijeta; za spasenje čovjeka, da "ne propadne, nego da ima život vječni".

Srce Isusovo je stoga puno ljubavi prema čovjeku. Puno je ljubavi prema stvorenju. Puno ljubavi prema svijetu. Koliko je puno! Ta se punina nikad ne iscrpljuje. Kad čovječanstvo crpi na materijalnim zemaljskim izvorima vode, zraka, ti se izvori smanjuju i malo-pomalo će se iscrpiti. Mnogo se govori o toj temi s obzirom na ubrzano izrabljivanje takvih izvora koje se zbiva u naše vrijeme. Odatle dolaze upozorenja kao npr.: "Ne iskorištavajmo prekomjerno". Nešto posve drugo zbiva se s ljubavlju. Posve

drugo događa se s puninom Srca Isusova.

Ta se punina nikada ne potroši. Iz te punine svi uzimamo, i to milost na milost. Potrebno je samo proširiti mjeru našeg srca, našu spremnost da crpimo na tom preobilju ljubavi.

17. SRCE ISUSOVO, ŽELJO BREGOVA VJEČNIH.

Je li to Srce "želja" ovoga svijeta? Gledajući svijet kakav nas vidljiv okružuje, moramo sa svetim Ivanom ustvrditi da je on podložan požudi tijela, požudi očiju i oholosti života (usp. 1 Iv 2, 16) i čini se da je taj svijet daleko od želje za Srcem Isusovim. Ne slaže se s njegovim željama. Ostaje tuđ, a često upravo neprijateljski postavljen prema njemu. O tom "svijetu" Sabor veli da je "dospio u ropstvo grijeha" (GS 2). A to veli u skladu s cijelom objavom, sa Svetim pismom i s predajom (i recimo čak, s našim, ljudskim iskustvom).

Ipak, istodobno, isti taj "svijet" pozvan je na život po ljubavi Stvoritelja i ta ga ljubav trajno podupire u postojanju. Riječ je o svijetu kao cjelini vidljivih i nevidljivih stvorenja, a osobito o "cjelokupnoj ljudskoj obitelji sa sveukupnom stvarnošću u kojoj živi" (Gs 2).

Svijet je to koji, upravo zbog "ropstva grijeha", podvrgnut prolaznosti, kako uči sveti Pavao, i zbog toga uzdiše i trpi u bolovima rađanja, nestrpljivo čekajući objavu sinova Božjih, jer samo na takvom putu može biti uistinu oslobođen od robovanja propadljivosti, kako bi sudjelovao u slobodi i slavi sinova Božjih (usp. Rim 8, 19-22).

Taj svijet – unatoč grijehu i trostrukoj požudi – usmjeren je prema ljubavi koja ispunjava ljudsko Srce Sina Marijina.

18. SRCE ISUSOVO, STRPLJIVO I MNOGOGA MILOSRĐA

U Evanđelju je Srce Isusovo opisano kao strpljivo i neizmerno milosrdno. Nije li uistinu takvo Srce onoga koji je "prošao zemljom čineći dobro" svima (usp. Dj 10, 38)? Onoga koji je činio da slijepi ponovno gledaju, hromi hodaju, mrtvi uskrsavaju? Da se siromasima naviješta radosna vijest (usp. Lk 7, 22)? Nije li uistinu takvo Srce Isusa koji nije imao kamo glavu nasloniti, dok su lisice imale svoje jazbine, a ptice svoja gnijezda (usp. Mt 8, 20)? Koji je obranio preljubicu od kamenovanja, a poslije joj rekao: "Idi i odsada više nemoj griješiti" (usp. Iv 8, 3-10)? I koji je nazvan "prijateljem grešnika" (usp. Mt 11, 19)?

Pogledajmo u nutrinu toga Srca, ponovno o njemu čitajmo u cijelom Evanđelju. No osobito čitajmo opis toga Srca u trenutku raspinjanja, u trenutku kada je kopljem bilo probodeno. Kad se do dna otkrio misterij u njemu zapisan. Srce strpljivo, jer je otvoreno svim čovjekovim trpljenjima. Srce strpljivo, jer je i samo spremno podnijeti trpljenje koje se ne može ljudskim mjerilom izmjeriti! Doista, što je milosrđe ako ne ona posebna mjera ljubavi, koja se izražava trpljenjem? Doista, što je milosrđe ako ne ona konačna mjera ljubavi, koja silazi u samo središte zla da bi ga pobijedila dobrom? Što pobjeđuje grijeh svijeta ako ne ljubav, po trpljenju i smrti?

19. SRCE ISUSOVO, BOGATO ZA SVE KOJI TEBE ZAZIVAJU

Saberimo se i zajedno se s Marijom prisjetimo događaja koji se dogodio u Kani Galilejskoj. To se zbilo na početku Isusova javnog mesijanskog djelovanja, kad je s Majkom i učenicima bio pozvan na svadbu. Kad je ponestalo vina, Marija je rekla Isusu: "Sine, više nemaju vina" (Iv 2, 3). Majka je poznavala Isusovo Srce, znala je da je velikodušno prema onima koji ga zazivaju. Svojom molitvom u Kani Galilejskoj učinila je da se Srce Isusovo objavilo u svojoj velikodušnosti.

To je velikodušno Srce, jer u njemu prebiva punina božanstva, a Bog je Ljubav. Velikodušno je jer ljubi, a ljubiti znači obilno dijeliti, davati; ljubiti znači biti dar. Znači biti za druge, za sve, za svakoga. Biti za svakoga koji zove i traži, katkad i bez riječi; traži samom činjenicom što potpuno otkriva svoju istinu, a u toj istini traži ljubav!

Istina posjeduje snagu koja doziva ljubav. Po istini imaju snagu dozivati ljubav svi oni koji su "siromasi duhom", koji su "gladni i žedni pravednosti", a koji su i sami milosrdni. Svi oni – a još i toliki drugi – posjeduju čudesnu "moć" nad ljubavlju. Svi ovi čine da se ljubav priopći, daruje i da se tako očituje velikodušnost srca.

Srce Isusovo, velikodušno i bogato svima koji te zazivaju! Po toj se velikodušnosti ljubav ne iscrpljuje, nego se trajno povećava. Takva je tajnovita narav ljubavi. A takvo je i otajstvo Srca Isusova, koje je velikodušno prema svima. Otvara se prema svima i prema svakome. Otvara se samo posvema. I u toj se velikodušnosti ne iscrpljuje. Velikodušnost Srca svjedoči o činjenici da ljubav nije podložna zakonima smrti, nego zakonima Uskrsnuća i života. Svjedoči o činjenici da ljubav raste s ljubavlju.

20. SRCE ISUSOVO, IZVORE ŽIVOTA I SVETOSTI

Izvor: sjećamo se kako je Isus jednom otišao u samarijsko selo imenom Sihar, gdje je još postojao izvor iz vremena patrijarha Jakova. Na tom je mjestu susreo Samarijanku koja je došla zahvatiti vode. On joj reče: "Daj mi piti". Žena odgovori: "Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?". Isus joj tada uzvрати: "Kad bi znala dar Božji, i tko je onaj koji ti veli: Daj mi piti, ti bi u njega zaiskala, i on bi ti dao vode žive". I nastavi: "Voda koju ću ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u vječni život" (Iv 4, 5-14).

Drugom zgodom, posljednjeg dana blagdana Sjenica u Jeruzalemu, Isus – kako opet piše evanđelist Ivan – "povika jakim glasom: Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije koji vjeruje u mene. Kao što reče Pismo: Rijeke će žive vode poteći iz njegove nutrine". Evanđelist dodaje: "To reče o Duhu kojega su imali primiti oni što vjeruju u njega" (Iv 7, 37-39).

Svi se želimo približiti tom izvoru žive vode. Svi želimo piti iz božanskoga Srca koje je izvor života i svetosti. U njemu nam je dan Duh Sveti, koji se trajno daje svima koji se klanjajući se i s ljubavlju približe Kristu u njegovu Srcu.

Približiti se izvoru znači doseći početak. Na svijetu nije stvoreno nijedno drugo mjesto odakle bi u ljudski život tekla svetost, osim toga Srca koje je toliko ljubilo. "Rijeke žive vode" potekli su u tolika srca... i još će dalje teći! Svjedoče o tome sveci svih vremena.

21. SRCE ISUSOVO, POMIRIŠTE GRIJEHA NAŠIH

Srce je Isusovo izvor života, jer se po njemu izvodi pobjeda nad smrću. Izvor je svetosti, jer se u njemu pobjeđuje grijeh koji je protivnik svetosti u ljudskom srcu. Isus, koji na dan uskrsnuća kroz zatvorena vrata ulazi u dvoranu posljednje večere, veli apostolima: "Primate Duha Svetoga. Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se" (Iv 20,23). I tako govoreći pokaže im ruke i bok, na kojima su vidljivi znakovi razapinjanja. Pokazuje bok, mjesto Srca koje je bilo probodeno stotnikovim kopljem.

Tako su, dakle, apostoli pozvani da se vrate Srcu, koje je pomirna žrtva za grijehe svijeta. S njima smo i mi pozvani. Moć praštanja grijeha, moć pobjede nad zlom što se smjestilo u ljudsko srce, nalazi se u mucu i u smrti Krista Otkupitelja.

Kristova muka i njegova smrt uzele su u posjed cijelo njegovo tijelo. Bile su izvršene preko njegovih rana koje je on zadobio za vrijeme muke. No ipak su se iznad svega dogodile u njegovu Srcu, jer je Srce smrtno patilo kad se gasilo cijelo njegovo tijelo. Srce se trošilo prema ritmu trpljenja svih rana.

U tom lišavanju Srca gorjela je ljubav. Živi plamen ljubavi uništio je Srce Isusovo na križu. Ta ljubav Srca bila ona moć koja žrtvom donosi pomirenje za grijehe. Ta je moć nadvladala - i uvijek nadvladava - svako zlo sadržano u grijehu, svako udaljavanje od Boga, svaku pobunu ljudske slobodne volje, svaku zlorabu stvorene slobode, koja se protivi Bogu i njegovoj svetosti. Ljubav koja je uništila Srce Isusovo – ljubav koja je prouzročila smrt Srca – bila je nepobjediva snaga. S pomoću ljubavi božanskoga Srca smrt je pobijedila grijeh, postala je izvor života i svetosti.

Sam Krist do dna poznaje to otkupiteljsko otajstvo svojeg Srca. O tom nam neposredno svjedoči. Kad veli apostolima: Primate Duha Svetoga za oprostjenje grijeha, svjedoči za to Srce koje je pomirna žrtva za grijehe svijeta.

22. SRCE ISUSOVO, NASIĆENO POGRDAMA

Riječi uzete iz litanija Srcu Isusovu pomažu nam da ponovno čitamo Evandjelje o Kristovoj mucu. Duhovnim očima ponovno prijedimo kroz te trenutke i događaje: od uhićenja u Getsemaniju do suda kod Ane i Kajfe, do noćnog zatvora, do jutarnje presude velikoga vijeća, do sudišta rimskog upravitelja, do sudišta Heroda iz Galileje, do bičevanja, do "križnog puta" sve do mjesta Golgote, i, preko agonije na sramotnom drvu, do posljednjeg "Svršeno je".

Srce Isusovo svjesno je dostojanstva svakoga čovjeka, dostojanstva Boga-Čovjeka. Srce Sina, koji je Prvorođenac svakoga stvorenja, svjesno je posebnog dostojanstva ljudske duše i tijela; osjetljivo je za sve što vrijeđa to dostojanstvo: nasićeno pogrđama.

Evo riječi proroka Izaije: "Evo sluge mojega koga podupirem, mog izabranika, miljenika duše moje... on će donijeti pravo narodima. On ne viče, on ne diže glasa... No ne lomi napuknutu trsku niti gasi stijenj što tinja..." (Iz 42, 1-3). "Kao što se mnogi užasnuše vidjevši ga – tako mu je lice bilo neljudski iznakaženo" (Iz 52, 14). "... čovjek boli, vičan patnjama, od koga svatko lice otklanja, prezren bješe, ozloglašen..." (Iz 53, 3). Srce Isusovo, nasićeno pogrđama! Znak protivljenja...

23. SRCE ISUSOVO, SATRVENO ZBOG OPAČINA NAŠIH

Srce Isusovo, satrveno zbog naših opačina. Isus iz Nazareta na Posljednjoj je večeri rekao: "Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje..., ovo je kalež moje krvi koja će se prolići za vas".

Isus: vjerni svećenik, koji po svojoj krvi ulazi u vječno svetište. Isus: svećenik po redu Melkizedekovu, ostavlja nam svoju žrtvu: ovo činite...

Srce Isusovo u Getsemaniju, "nasmrt žalostan", osjeća strašan teret. Kad veli: "Tebi je sve moguće. Otkloni čašu ovu od mene!" (Mk 14, 36), zna ujedno koja je Očeva volja i više ne želi drugo nego je izvršiti: ispiti kalež do dna. Srce Isusovo, satrveno vječnom presudom: Bog je naime toliko ljubio svijet da je dao svojega jedinorođenog Sina...

Mnogo stoljeća prije toga rekao je prorok Izaija: "A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava" (Iz 53, 4). On se žrtvovao za naše grijeh: a ipak zar nisu na Golgoti govorili: "Ako si Sin Božji, siđi s križa" (Mt 27, 40)?

Tako su govorili: "Za naše grijeh probodoše njega, za opačine naše njega satriješe... Poput ovaca svi smo lutali, i svaki je svojim putem hodio. A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviju... Iz zemlje živih ukloniše njega, za grijeh naroda njegova na smrt ga izbiše" (Iz 53, 5-8).

Satrven zbog naših grijeha! Srce Isusovo, satrveno zbog opačina... Smrtne patnje postupno obuzimaju cijelo tijelo raspetoga. Smrt polako prilazi srcu. Isus rekne: "Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj" (Lk 23, 46). Koliko li su se drukčije trebala ispuniti Pisma!

Koliko li su se drukčije trebale ispuniti riječi proroka koji veli: "Sluga moj pravedni opravdat će mnoge... Jahvina će se volja po njemu ispuniti" (usp. Iz 53, 11.10). Volja Očeva! Ne moja, nego tvoja volja!

24. SRCE ISUSOVO, DO SMRTI POSLUŠNO

Taj nas zaziv litanija Srca Isusova poziva da promatramo Krista poslušnog. Cijeli je Isusov život stavljen pod znak savršene poslušnosti volji Očevoj, vrhovnom i suvječnom izvoru njegova bića. Jedna je njihova moć i slava, jedna je mudrost, beskrajna je uzajamna ljubav. Zbog tog zajedništva života i ljubavi Sin potpuno prijanja uz Očev naum, koji želi da se čovjekovo spasenje dogodi po čovjeku: u "punini vremena" rađa se od Djevice Marije, poslušan u srcu da naknadi za štetu što ju je uzrokovao ljudski rod neposlušnim srcem praroditelja. Stoga, ulazeći u svijet, Krist veli: "Evo dolazim!... Vršiti, Bože, volju tvoju!" (Hebr 10, 5.7). "Poslušnost je novo ime za ljubav.

U Evandeljima susrećemo Isusa koji je uvijek pozoran na to da vrši Očevu volju. Mariji i Josipu koji su ga tri dana žalosni tražili, dvanaestogodišnji Isus odgovara: "Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?" (Lk 2, 49). Cijelim njegovim životom dominira taj "biti mi je" koji određuje njegove odluke i vodi njegovo djelovanje. Učenicima će jednog dana reći: "Moje je jelo vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo" (Iv 4, 34); njih će pak naučiti da mole: "Oče naš,...Budi volja tvoja kako na nebu tako ina zemlji!" (Mt 6, 10).

Isus sluša sve do smrti, premda mu ništa nije tako radikalno protivno kao smrt, premda je on sam izvor života. U tim tragičnim satima nastupaju zabrinjavajući žalost i tjeskoba, strah i uznemirenost, krvavi znoj i suze. Potom na križu bol razdire njegovo probodeno tijelo. Gorčina – zbog odbačenosti, izdaje i nezahvalnosti – ispunjava njegovo Srce. No nad svime gospoduje mir poslušnosti. "Ne moja volja, nego tvoja neka bude" (Lk 22, 42). Isus prikuplja posljednje snage i kao da hoće u sintezu staviti cijeli svoj život, izgovara posljednju riječ: "Dovršeno je" (Iv 19, 30).

U zoru, u podne i u zalasku Isusova života u njegovu Srcu kuca jedna jedina želja: činiti Očevu volju. Promatrajući taj život, ujedinjen sinovskom poslušnošću Ocu, razumijemo apostolovu riječ: "Posluhom jednoga mnogi će postati pravednici" (Rim 5, 19) te drugu, tajnovitu i duboku, iz poslanice Hebrejima: "Premda je Sin, iz onoga što prepati, naviknu slušati i, postigavši savršenstvo, posta svima koji ga slušaju začetnik vječnoga spasenja" (Hebr 5, 8-9).

25. SRCE ISUSOVO, KOPLJEM PROBODENO

Kroz stoljeća malo je evanđeoskih stranica privuklo pozornost mistika, duhovnih pisaca i teologa kao odlomak iz Ivanova evanđelja, koji govori o Kristovoj slavnoj smrti i o probadanju njegova boka (usp. Iv 19, 23-27). Na tom se tekstu nadahnjuje upravo spomenuti zaziv litanija. U probodenom Srce promatramo Isusovu sinovsku poslušnost Ocu, kojega je zapovijed hrabro izvršio, i njegovu bratsku ljubav prema ljudima, koje je "do kraja ljubio" (Iv 13, 1), to jest do krajnjega žrtvovanja sama sebe. Isusovo probodeno Srce znak je sveukupne te ljubavi u okomitom i vodoravnom smjeru, poput dvaju krakova križa.

Probodeno je Srce i znak novoga života, koji se ljudima daruje po Duhu i sakramentima. Čim je vojnik kopljem zadao udarac, iz Kristova ranjenog boka "odmah poteče krv i voda" (Iv 19, 34). Probadanje kopljem jamči o stvarnost Kristove smrti. On je uistinu umro, kao što se uistinu rodio, kao što će uistinu uskrsnuti u svojem istom tijelu. Protiv svake davne ili suvremene napasti doketizma, dopuštanja "privida", evanđelist sve podsjeća na mršavu izvjesnost stvarnosti.

No istodobno želi produbiti značenje spasenjskog događanja i izraziti ga preko simbola. On stoga u epizodi udarca kopljem vidi duboko značenje: kao što je iz stijene koju je Mojsije udario u pustinji (usp. Br 20, 8-11), tako je iz Kristova boka, ranjena kopljem, potekla bujica vode da ugasi žeđ novom narodu Božjem. Ta bujica je dar Duha koji hrani naš život.

Konačno, iz probodenoga Kristova boka proistječe Crkva. Kao što je iz rebra usnulog Adama stvorena Eva, njegova zaručnica, tako – prema patrističkoj predaji koja seže u prva stoljeća – iz otvorenog boka Spasiteljeva, usnula na križu snom smrti, bijaše stvorena Crkva, njegova zaručnica; ona se oblikuje upravo iz vode i krvi – krštenja i Euharistije – koji izlaze iz probodenoga Srca. S pravom stoga saborska konstitucija o liturgiji tvrdi: "Doista, iz rebra je Krista, usnulog na križu, proisteklo čudesno otajstvo čitave Crkve" (SC 5).

Evanđelist bilježi da je uz Kristov križ bila i Isusova Majka (usp. Iv 19,25). Ona je vidjela otvoreno Srce iz kojeg su tekle krv i voda i razumjela je da je Sinovljeva krv bila prolivena za naše spasenje. Tada je do kraja shvatila značenje riječi koje joj je Sin malo prije uputio: "Ženo! Evo ti Sina!" (Iv 19, 26): Crkva koja je proizašla iz ranjenoga Srca bila je povjerena Majčinoj brizi. Molimo Mariju da nas vodi da i mi uvijek sve obilnije crpemo iz izvora milosti koje teku iz probodenog Kristova Srca.

26. SRCE ISUSOVO, IZVORE SVE UTJEHE

Bog, Stvoritelj neba i zemlje, također je "Bog svake utjehe" (2 Kor 1, 3). Brojne stranice Starog zavjeta pokazuju nam Boga koji u svojoj velikoj nježnosti i sućuti, tješi svoj narod u vrijeme žalosti. Da bi ohrabrio razoreni i opustošeni Jeruzalem, Gospodin šalje svoje proroke da donesu poruku utjehe: "Tješite, tješite moj narod... Govorite srcu Jeruzalema, vičite mu da mu se ropstvo okonča" (Iz 40, 1-2); i, obraćajući se Izraelu, potištenom od straha pred neprijateljem, izjavljuje: "Ja sam tješitelj vaš" (Iz 51, 12); pa opet, uspoređujući se s majkom punom nježnosti prema svojoj djeci, očituje svoju volju da donese mir, radost i okrepu Jeruzalemu: "Veselite se s Jeruzalemom, kličite zbog njega svi vi koji ga ljubite... Nasitite se utjehe njegove... Kao što mati tješi sina tako ću i ja vas utješiti – utješit ćete se u Jeruzalemu" (Iz 66, 10.11.13).

U Isusu, pravom Bogu i pravom čovjeku, našem bratu, "Bog-koji-tješi" učinio je sebe prisutnim među nama. Tako ga je, naime, prvi označio pravedni starac Šimun, koji je imao radost da u ruke primi dijete Isusa i da u njemu vidi ispunjenu "utjehu Izraelovu" (Lk 2, 25). I u cijelom je Kristovu životu propovijedanje Kraljevstva bilo služba utjehe, naviještanje radosne vijesti siromasima.

Iz Kristova Srca proizašlo ovo blaženstvo: "Blago ožalošćenima, oni će se utješiti" (Mt 5, 4); kao i poziv: "Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti" (Mt 11, 28).

Utjeha koja je proizlazila iz Kristova Srca bila je sudjelovanje u ljudskoj patnji, volja da se ublaži tjeskoba i da se olakša žalost; konkretni znak prijateljstva. U njegovim riječima i njegovim gestama utjehe čudesno su se povezivali bogatstvo osjećaja s djelotvornošću čina. Kada je u blizini gradskih vrata Naima vidio udovicu koja je pratila na groblje svojega jedinca, Isus je s njom podijelio bol, "sažali mu se nad njom" (Lk 7, 13): dotaknuo je nosila, naredio mladiću da ustane i vratio ga majci.

Srce je Spasiteljevo još na jedan način, dapače u prvom redu, "izvor utjehe", jer Krist daje, zajedno s Ocem, Duha Tješitelja: "I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek" (Iv 14, 16). Duha istine i mira, sloge i blagosti, okrepe i utjehe; Duha koji proizlazi iz Kristove Pashe i iz događaja Duhova.

Stoga je cijeli Kristov život bio neprekidna služba milosrđa i utjehe. Crkva je, promatrajući Kristovo Srce i izvore milosti i utjehe koji iz njega izlaze, tu čudesno zbilju izrazila zazivom: "Srce Kristovo, izvore svake utjehe, smiluj nam se". Taj je zaziv sjećanje na izvor iz kojega je Crkva kroz stoljeća crpila utjehu i nadu u času kušnje i progona; to je poziv da se u Srcu Kristovu traži prava, trajna, djelotvorna utjeha; to je opomena da nakon doživljavanja i iskustva Gospodnje utjehe, i mi postanemo njezini uvjerljivi i potreseni nositelji, tako da i mi usvojimo Pavlovo duhovno iskustvo, kad je rekao: Gospodin "nas tješi u svakoj našoj nevolji" (2 Kor 1, 4).

27. SRCE ISUSOVO, ŽIVOTE I USKRSNUĆE NAŠE

Taj zaziv, snažan i osvjedočen kao jedan čin vjere, u jezgrovitoj rečenici obuhvaća cijelo otajstvo Krista Otkupitelja. Doziva u pamet riječi koje je Isus uputio Marti, slomljenoj zbog bratove smrti: "Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će" (Iv 11, 25).

Isus je život koji od vijeka teče iz božanskog izvora Očeva: "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog... u njoj bijaše život, i život bijaše ljudima svjetlo" (Iv 1, 1-4). Isus je život u sebi samom: "Kao što Otac ima život u sebi – tumači on - tako je i Sinu dao da ima život u sebi" (Iv 5, 26). U najdubljem Kristovu biću, u njegovu Srcu, božanski i ljudski život skladno su združeni, u potpunom i nerazdjeljivom

jedinstvu. No Isus je život i za nas. "Dati život" svrha je poslanja koje je on, Dobri Pastir, primio od Oca: "Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju" (Iv 10, 10).

Isus je i uskrsnuće. Ništa tako korjenito protivno Kristovoj svetosti – Svetac Božji (usp. Mk 1, 24; Lk 1, 35) – kao grijeh; ništa se toliko ne protivi njemu, izvoru života, koliko smrt. Tajnovita sveza povezuje grijeh i smrt; oboje su stvari bitno protivne Božjem naumu s čovjekom, koji nije stvoren za smrt, nego za život. Pred svakim znakom smrti Srce se je Kristovo duboko potreslo, a zbog ljubavi prema Ocu i prema ljudima, svojoj braći, svoj je život pretvorio u "čudesnu borbu" protiv smrti (Rimski misal, Posljednica na Uskrs): jednom je riječju vratio fizički život Lazaru, sinu udovice iz Naima, kćeri Jairovoj; snagom svoje milosrdne ljubavi nanovo je dao duhovni život Zakeju, Mariji Magdaleni, preljubnici i svima koji su znali prepoznati njegovu spasiteljsku prisutnost.

28. SRCE ISUSOVO, MIRE I POMIRENJE NAŠE

Isus je naš mir. Poznato je biblijsko značenje "mira": ono označuje, ukratko, skup dobara koja je Isus, Mesija, donio ljudima. Stoga dar mira označuje početak njegova poslanja na zemlji, prati njegov razvitak i čini i njegovu krunu. "Mir" pjevaju anđeli uz jaslice novorođenoga "kneza mironosnoga" (usp. Lk 2, 14; Iz 9, 5). "Mir" je želja koja provire iz Srca Kristova, potresena bijedom čovjeka bolesna u tijelu (Lk 4, 48) i duhu (usp. Lk 7, 50). Mir je svijetli pozdrav Uskrsloga njegovim učenicima (usp. Lk 24, 36; Iv 20, 19.26) koje on, u trenutku kad napušta ovu zemlju, povjerava djelovanju Duha, koji je izvor "ljubavi, radosti, mira" (Gal 5, 22).

Isus je istodobno naše pomirenje. Zbog grijeha je nastao duboki i tajnoviti prekid između Boga, Stvoritelja, i čovjeka, njegova stvorenja. Cijela povijest spasenja nije drugo nego čudesni zbroj Božjih pothvata u prilog čovjeka da se taj, u slobodi i ljubavi, vrati njemu; da nakon stanja loma nastane stanje pomirenja i prijateljstva, zajedništva i mira.

U Kristovu srcu, punom ljubavi prema Ocu i prema ljudima, njegovoj braći, dogodilo se savršeno pomirenje između neba i zemlje: "S Bogom se pomirismo po smrti Sina njegova" (Rim5, 10). Tko hoće doživjeti pomirenje i mir, mora prihvatiti Gospodinov poziv i poći k njemu (usp. Mt 11, 28). U njegovu će Srcu naći mir i smirenje; tamo će mu se sumnja pretvoriti u izvjesnost; izmučenost u olakšanje; žalost u radost; uznemirenost u duševni mir. Tamo će naći olakšanje za svoje bolove, ohrabrenje da nadvlada strah, jakost se ne preda klonuću te da ponovno krene putem nade.

29. SRCE ISUSOVO, ŽRTVO ZA GRIJEHE

Taj nas zaziv sjeća na Isusa koji je, prema riječi apostola Pavla, "predan za opačine naše" (Rim 4, 25); premda, naime, nije počinio grijeha, njega "Bog za nas grijehom učini" (2 Kor 5, 21). Srce je Kristovo bilo strahovito pritisnuto teretom grijeha cijeloga svijeta. Na njemu se savršeno ostvario lik "vazmenog janjeta", žrtve prikazane Bogu, da bi u znaku njegove krvi bili pošteđeni hebrejski prvorođenci (usp. Izl 12, 21-27). S pravom je, dakle, Ivan Krstitelj u njemu prepoznao pravog "Jaganjca Božjeg" (Iv 1, 29): nevinog jaganjca koji je na se uzeo grijeh svijeta, da ga potopi u spasonosne vode Jordana (usp. Mt 3, 13-16); blagog jaganjca, "kojeg na klanje odvedoše, ko ovcu, nijemu pred onima što je strižu" (Iz 53, 7), da od njegove božanske šutnje bude postidjena ohola riječ nepravednih ljudi". Isus je dobrovoljna žrtva jer se "dragovoljno predao na muku" (Rimski misal, II. Euharistijska molitva), kao žrtva naknadnica za ljudske grijeha, koje je

uništio u ognju svoje ljubavi.

Isus je vječna žrtva. Uskrsnuo od mrtvih i proslavljen s desne Ocu, u svojem besmrtnom tijelu znakove rana na probodenim rukama i nogama, na probodenim prsima i prikazuje ih Ocu u svojoj neprekidnoj molitvi posredovanja za nas.

Čudesna Posljednica uskrsne mise, podsjećajući na taj sadržaj naše vjere, potiče: "Svetoj žrtvi uskrsnici dajte slavu, krštenici. Janje ovce oslobodi, Krist nas grešne preporodi". Predslovlje te svetkovine naviješta: "On je naime pravo Janje koje oduze grijeha svijeta. Svojom smrću on je uništio našu smrt i svojim uskrsnućem obnovio naš život".

30. SRCE ISUSOVO, SPASENJE ONIH KOJI SE U TE UFAJU

U Svetom pismu trajno se ponavlja tvrdnja da je Gospodin "Bog izbavitelj" (Izl 15, 2; Iz 46, 13) te da je spasenje besplatan dar njegove ljubavi i milosrđa. Apostol Pavao, u jednom tekstu od velike doktrinalne važnosti, jasno i odlučno tvrdi: Bog "hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine" (1 Tim 2, 4). Ta volja koja hoće spasiti, koja se pokazala u tolikim čudesnim Božjim pothvatima u povijesti, svoj je vrhunac dosegla u Isusu iz Nazareta, utjelovljenoj Riječi, Sinu Božjem i Sinu Marijinu. U njemu se, naime, potpuno ispunila riječ koju je Gospodin uputio svojem "Sluzi": "Postavit ću te za svjetlost narodima, da spas moj do nakraj zemlje doneseš" (Iz 49, 6).

Isus je epifanija – objava – ljubavi Oca koji spasava. Kad je Šimun uzeo u ruke dijete Isusa, uskliknuo je: "Vidješe oči moje spasenje tvoje" (Lk 2, 30). U Isusa je, naime, sve u ulozi njegova poslanja, Spasitelja: Ime koje nosi ("Isus" znači "Bog spasava"), riječi koje izgovara, djela koja čini, sakramenti koje ustanovljuje. Isus je potpuno svjestan svoga poslanja koje mu je Otac povjerio: "Sin Čovječji dođe potražiti i spasiti izgubljeno" (Lk 19, 10). Iz Srca, to jest iz nutarnjega središta njegova bića, izvire to nastojanje oko čovjekova spasenja, koje ga potiče da uzade, kao blago janje, na vrh Kalvarije, i rašiti ruke na križu te "život svoj dađe kao otkupninu za mnoge" (Mk 10, 45).

U Srce Kristovo možemo, dakle, staviti svoju nadu. To Srce – veli zaziv – spasenje je "onima koji se u njega pouzdaju". Sam Gospodin, koji je uoči svoje muke tražio od apostola da se pouzdaju u njega – "Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte" (Iv 14, 1) – danas traži od nas da se posve njemu povjerimo: traži to od nas jer nas ljubi, jer mu je za naše spasenje bio proboden bok, probijene ruke i noge. Tko god se pouzdaje u Krista i vjeruje u moć njegove ljubavi, u sebi obnavlja iskustvo Marije Magdalene, kakvu nam prikazuje uskrsna liturgija: "Ufanje mi uskrslo je, Krist, moj Gospod i sve moje" (Uskrs, Posljednica).

Utecimo se dakle Kristovu Srcu! Krist nam nudi riječ koja ne prolazi, ljubav koja ne malakše, prijateljstvo koje se ne raskida, prisutnost koja ne prestaje.

31. SRCE ISUSOVO, UFANJE ONIMA KOJI U TEBI UMIRU

Spomen svih vjernih mrtvih poziva nas da u svjetlu vjere i nade promatramo kršćaninovu smrt, zbog čega nam litanije Srca Isusova stavljaju na usta zaziv: "Srce Isusovo, ufanje onih koji u tebi umiru, smiluj nam se".

Smrt je dio ljudske sudbine; završni trenutak povijesne faze života. U kršćanskom shvaćanju smrt je prijelaz: od stvorenog svjetla prema nestvorenom svjetlu, od vremenitog života prema vječnom životu.

No, ako je Srce Kristovo izvor iz kojeg kršćanin pije svjetlo i snagu da živi kao Božji sin ili kći, kojem će se drugom izvoru okrenuti da bi crpio snagu da umre u skladu sa svojom vjerom? Budući da "živi u Kristu", on ne može drugo nego i "umrijeti u Kristu".

Zaziv litanija obuhvaća kršćansko iskustvo pred događajem smrti: Srce Kristovo, njegova ljubav i njegovo milosrđe jesu nada i sigurnost za onoga koji umire u njemu.

No priliči zaustaviti se trenutak i upitati se: što znači "umrijeti u Kristu"? Znači prije svega čitati bolni i tajanstveni događaj smrti u svjetlu poučavanja Sina Božjega, i stoga gledati na smrt kao na vrijeme odlaska prema Očevoj kući, onamo kamo je Isus otišao, i sam prolazeći kroz smrt, da pripravi mjesto za nas (usp. Iv 14, 2); to jest znači vjerovati da je smrt, unatoč raspadanju našeg tijela, premisa života i obilnog ploda (usp. Iv 12, 24).

"Umrijeti u Kristu" znači, osim toga, pouzdati se u Krista i posvema se prepustiti njemu, povjeravajući njegovim rukama - rukama brata, prijatelja i dobrog pastira – vlastitu sudbinu, onako kako je i on, umirući, predao svoj duh u ruke Očeve (usp. Lk 23, 46). Znači zatvoriti oči svjetlu ovoga svijeta u miru, prijateljstvu, zajedništvu s Isusom, jer nas ništa "ni smrt ni život...neće moći rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu, Gospodinu našem" (Rim 8, 38-39). U tom posljednjem trenutku kršćanin zna, ako mu srce i prebacuje grijehe, da je Srce Kristovo veće od njegova i da može izbrisati svaki njegov dug, ako se pokaje (usp. 1 Iv 3, 20).

"Umrijeti u Kristu" znači i opskrbiti se za taj odlučujući trenutak "svetim jamstvima" "pashalnoga prijelaza": sakramentom pokore koja pomiruje s Ocem i sa svim stvorenjima; poputbine, kruhom života koji je lijek besmrtnosti; bolesničkim pomazanjem koje daje pomoć tijelu i duhu za posljednju borbu.

"Umrijeti u Kristu", napokon, znači "umrijeti kao Krist": moleći i praštajući; imajući uza se Blaženu Djevicu. Kao Majka ona je bila uz Sinovljevi križ; kao Majka je uz svoju djecu dok umiru, ona koja je žrtvom svoje ga srca sudjelovala da ih rodi na život milosti; uz njih je sućutnom i majčinskom prisutnošću, da bi se rodili kroz bol smrti za život slave.

32. SRCE ISUSOVO, MILINO SVIJU SVETIH

Od nade do ispunjenja, od želje do ostvarenja, od zemlje do Neba: čini se da je to ritam prema kojem slijede jedan za drugim tri posljednja zaziva litanija Presvetoga Srca. Nakon zaziva "spasenje onima koji se u te uzdaju" i "ufanje onima koji u tebi umiru", litanije završavaju obraćajući se Srcu Isusovu kao "radosti sviju svetih". To je već gledanje raja; to je kratka oznaka o životu na Nebu; to je kratka riječ koja otvara beskrajne prostore vječnoga blaženstva.

Na ovoj zemlji učenik Isusov živi u očekivanju da dostigne svojeg Učitelja, u želji da promatra njegovo

lice, u žarkoj težnji da zauvijek s njim živi. Na nebu naprotiv, nakon što se ispuni očekivanje, učenik se već nalazi u radosti svojega Gospodina (usp. Mt 25, 21.23); promatra lice svoga Učitelja, ne više preobražena samo kroz koji tren (usp. Mt 17, 2) nego kako vječno sjaji u bljesku vječnoga svjetla; živi s Isusom i samim Isusovim životom.

Život neba nije drugo nego savršeno, neprolazno, snažno uživanje Božje ljubavi – Oca, Sina i Duha -; ništa drugo nego posvemašnja objava nutarnjega Kristova bića i puna komunikacija u životu i ljubavi, koji izvire iz njegova Srca. U Nebu blaženici vide zadovoljenu svaku želju, ispunjeno svako proroštvo, zasićenu svaku žeđ, ispunjenu svaku težnju.

Stoga je Kristovo Srce izvor života ljubavi za sve: u Kristu i po Kristu nebeski su blaženici ljubljeni od Oca koji ih sa sobom sjedinjuje vezom Duha, božanskom Ljubavi; u Kristu i po Kristu oni Oca i ljude, svoju braću, ljube ljubavlju Duha.

Srce Kristovo životni je prostor blaženika: mjesto gdje ostaju u ljubavi, uzimajući iz njega vječnu i bezgraničnu radost. Beskrajna žeđ za ljubavlju, tajnovita žeđ koju je Bog stavio u ljudsko srce, smiruje se u božanskom Kristovu Srcu. Tu se u punini očituje Otkupiteljeva ljubav prema ljudima kojima je potrebno spasenje; Učitelja prema učenicima koji su željni istine; Prijatelja koji ništi udaljenosti i sluge uzdiže na razinu prijatelja, zauvijek, u svemu. Snažna želja koja se na zemlji izražavala uzdahom: "Dođi, Gospodine Isuse!" (Otk 22, 20), sada na Nebu preobražava se u gledanje licem u lice, u mirnom posjedovanju, u stapanju života: Kristova u blaženicima i blaženika u Kristu!

33. LITANIJE PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

Gospodine, smiluj se.
Kriste, smiluj se.
Gospodine, smiluj se.
Kriste, čuj nas.
Kriste, usliši nas.

Oče nebeski, Bože,
Sine, Otkupitelju svijeta, Bože,
Duše Sveti, Bože,
Sveto Trojstvo, jedan Bože,
Srce Isusa, Sina Oca vječnoga,
Srce Isusovo, u krilu Djevice Majke od Duha Svetoga sazdano,
Srce Isusovo, s Riječju Božjom bitno sjedinjeno,
Srce Isusovo, veličanstva beskrajnoga,
Srce Isusovo, hrame Božji sveti,
Srce Isusovo, šatore Višnjega,
Srce Isusovo, kućo Božja i vrata nebeska,
Srce Isusovo, žarko ognjište ljubavi,
Srce Isusovo, pravde i ljubavi posudo,
Srce Isusovo, dobrote i ljubavi puno,
Srce Isusovo, kreposti sviju bezdane,
Srce Isusovo, svake hvale predostojno,
Srce Isusovo, kralju i središte sviju srdaca,
Srce Isusovo, u kojem je sve blago mudrosti i znanja,
Srce Isusovo, u kojem prebiva sva punina božanstva,
Srce Isusovo, koje je Ocu vrlo omiljelo,
Srce Isusovo, od kojega punine svi mi primismo,
Srce Isusovo, željo bregova vječnih,
Srce Isusovo, strpljivo i mnogoga milosrđa,
Srce Isusovo, bogato za sve koji zazivaju tebe,
Srce Isusovo, izvore života i svetosti,
Srce Isusovo, pomirište grijeha naših,
Srce Isusovo, nasićeno pogrdama,
Srce Isusovo, satrveno zbog opačina naših,
Srce Isusovo, do smrti poslušno,
Srce Isusovo, kopljem probodeno,
Srce Isusovo, izvore sve utjehe,
Srce Isusovo, živote i uskrsnuće naše,
Srce Isusovo, mire i pomirenje naše,
Srce Isusovo, žrtvo za grijeha,
Srce Isusovo, spasenje onima koji se u te ufaju,
Srce Isusovo, ufanje onima koji u tebi umiru,
Srce Isusovo, milino sviju svetih,

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, oprosti nam, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, usliši nas, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, smiluj nam se!

Isuse blaga i ponizna Srca,
Učini srce naše po Srcu svojem!

Pomolimo se:

Svemogući, vječni Bože, pogledaj na Srce preljubljenega Sina svoga i na hvale i zadovoljštine, koje u ime grješnika tebi prikazuje, i njima, koji milosrđe tvoje mole, ti oproštenje udijeli umilostivljen, u ime istoga Sina svojega Isusa Krista koji s tobom živi i kraljuje u vijekove vjekova.

